

[Socialministeren.]

som på længere sigt kan give os et fingerpeg om, hvorvidt det vil være socialt rigtigt at gå over til den helt faste ydelse.

Lis Møller: Jeg vil gerne takke socialministeren for svaret. Der var ikke rigtig noget svar vedrørende de ikke-dokumenterede udgifter, men der er jo for mange forældre ikke rigtig muligheder for at få udgifter godtgjort, som de ikke kan dokumentere. Det er f. eks. meget svært at dokumentere, hvis man har megen ekstravask til sit handicappede barn, og det er der mange forældre der har, fordi handicappede børn meget ofte spilder ned ad sig eller ikke kan holde sig tørre — jeg tænker bl. a. på psykotiske børn, men det gælder også mange andre børn, f. eks. dem, der lider af Spielmeyer-Vogt sygdommen; der er heller ikke nogen hjælp til disses forældre.

Jeg så meget gerne, at man forhøjede børnetilskuddet, sådan at man gav dobbelt børnetilskud til forældre med handicappede børn, og at man derudover refunderede dem de udgifter, som de kunne dokumentere.

Socialministeren (Bundvad): Fru Lis Møller omtalte i sit første indlæg, at der er en række forældre, som har vanskeligt ved at føre et normalt — skal vi sige — ægte-skabeligt liv på grund af deres handicappede børns tilstedeværelse, og det er jo rigtigt. Det må nok siges i særlig grad at være belastende at have et åndssvagt barn hjemme, men der søger vi jo igennem åndssvageforsorgen så vidt muligt at hjælpe, bl. a. også ved at indrette weekend-opholdssteder for de åndssvage børn, således at forældrene i hvert fald kan få fri i weekenden. Jeg lægger megen vægt på, at det kan opnås. Det er noget, som vi må udbygge videre.

Fru Lis Møller nævnte en speciel sygdom, Spielmeyer-Vogt sygdommen. Jeg har foretaget en undersøgelse, der viser, at man må regne med ca. to tilfælde om året i Danmark, og disse børn vil normalt lide af andre sygdomme, åndssvaghed, eventuelt blindhed; de vil altså komme ind under særfor sorgen og få den støtte, vi dér i forvejen kan yde.

Om vi skal gå over til dobbelt børnetilskud, vil jeg sætte spørgsmålstegn ved, fordi handicappethed har så mange grader, fra den ganske lette — jeg nævnede før, at vi kan yde støtte eventuelt til et barns anbringelse i børnehave — til den meget belastende. Vi har f. eks. været stillet over for et tilfælde, der var så vanskeligt, at vi for overhovedet at støtte forældrene rimeligt måtte ofre 6.000 kr. om året på et enkelt barn. Problemerne på hele dette store felt, vi dér står over for, løser vi ikke ved bare at give et dobbelt børnetilskud. Derfor tror jeg, at vi skal prøve os frem, indtil vi finder et mere sikkert grundlag for en vurdering.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Haugaard* til udenrigsministeren:

„Hvor langt er man nået i bestræbelserne for at ophæve visumtvangen for de landes statsborgere, hvor den nu er gældende, og omfatter planen alle stater, som Danmark anerkender?“

Svend Haugaard: Tidligere udenrigsminister hr. Per Hækkerup har nogle gange, mens han var udenrigsminister, udtalt sig meget positivt om en ophævelse af visumtvangen, der endnu gælder for en række lande. Jeg mener også, der skal være nedsat et sagkyndigt udvalg til at se nærmere på forholdene. Jeg tror, det var i august 1966, at en meddelelse i Politiken fortalte, at en betænkning var lige på trapperne. Siden har der været stille om sagen, og jeg har heller ikke bemærket, at betænkningen er kommet — måske har det været en meget lang trappe, den var på — men jeg synes, det er af interesse nu at få at vide, om der overhovedet sker noget i sagen. Naturligvis er jeg helt klar over, at det er et spørgsmål af interesse for det samlede nordiske pasområde, og at det derfor må drøftes ved Nordisk Råds møde, og det er netop derfor, jeg rejser spørgsmålet nu, da der jo ikke er så længe til april, hvor Nordisk Råd har sin næste session. Der skulle gerne være absolut sikkerhed for, at dette emne virkelig tages op, og for, at en eventuelt forsinket betænkning ikke kommer til at udskyde sagen endnu et år.

Der må vel også på nuværende tidspunkt kunne siges noget om den danske stilling-